

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1550/2018
16.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Решад Чикара, адвокат из ..., против туженог Града ..., кога заступа Градски правобранилац, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3287/17 од 15.01.2018. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3287/17 од 15.01.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у ... П1 136/17 од 20.07.2017. године, ставом 1. изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се пониште као незаконита решење туженог број ...-.../... од 01.03.2013. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос и решење градоначелника Града ... број ...-.../... од 22.02.2013. године којим је тужилац разрешен са места помоћника градоначелника Града ... за ..., те да оспорена решења не производе правно дејство од дана доношења. Ставом 2. изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 126.000,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3287/17 од 15.01.2018. године, ставом 1. изреке, укинута је пресуда Основног суда у ... П1 136/17 од 20.07.2017. године и одбачена тужба тужиоца против туженог ради поништаја решења Града ... број ...-.../... од 01.03.2013. године, којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос и решења градоначелника Града ... број ...-.../... од 22.02.2013. године, којим је тужилац разрешен са места помоћника градоначелника Града ... за Ставом 2. изреке, одлука о трошковима поступка садржана у ставу 2. изреке Основног суда у ... П1 136/17 од 20.07.2017. године остало је неизмењена.

Против правноснажног решења донетог у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка,

погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијаног решења није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, јер је на повреду те одредбе другостепени суд пазио по службеној дужности и након утврђења да је у првостепеном поступку учињена назначена повреда, то је правилно поступио другостепени суд када је првостепену пресуду укинуо и одбацио тужбу тужиоца у овој правној ствари.

Према утврђеном чињеничном стању, произилази да је тужилац тражио поништај решења туженог број ...-.../... од 01.03.2013. године којим је утврђено да тужиоцу престаје радни однос и решење градоначелника Града ... број ...-.../... од 22.02.2013. године којим је тужилац разрешен са места помоћника градоначелника Града ... за Градоначелник Града ... је дана 22.02.2013. године донео оспорено решење број ...-.../..., којим је тужилац разрешен са места помоћника градоначелника, а тужилац је истог дана поднео захтев за распоређивање на радно место које одговара његовој стручној спреми. Међутим, захтев тужиоца тужени је одбио решењем од 01.03.2013. године. Назначено решење је потврђено решењем од 11.03.2013. године с тим што је тужиоцу утврђено право на зараду у трајању од шест месеци по престанку функције. Тужилац тужбом и постављеним тужбеним захтевом није тражио поништај другостепеног решења од 11.03.2013. године.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд налази да предмет тужбеног захтева мора бити одлука послодавца донета поводом приговора запосленог против првостепеног решења. Другостепена одлука конзумира и одлуку првостепеног органа. Предмет заштите у овом поступку пред судом није био захтев за поништај другостепене одлуке, па је тужба тужиоца по мишљењу првостепеног суда недозвољена али како у тој фази поступка није постојала могућност да суд тужбу одбаци као недозвољену, то је тужбени захтев одбио као неоснован. С друге стране првостепени суд налази да је и тужба неблаговремена у односу на решења обухваћена тужбом јер је тужба поднета истеком рока прописаног чланом 71. став 6. Закона о радним односима у државним органима.

Одлучујући о жалби, апелациони суд је нашао да се спорна правна ситуација има решити применом одредби Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС" бр. 79/05... 104/09) и Закона о радним односима у државним органима. Ово имајући у виду да Закон о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр. 129/07), који би се у овом случају применио на решење спорног односа, није уредио област радних односа, па се сходно томе и таквој ситуацији на основу одредбе члана 189. Закона о државним службеницима има применити Закон о радним односима у државним органима. Даље, Закон о радним односима у државним органима је питање остваривања заштите права запослених и постављених лица регулисао одредбом члана 71. Ставом 2. назначеног члана прописано је да против сваког решења или другог акта којим је одлучено о правима и обавезама запослени има право да поднесе приговор, који се према ставу 3. истог члана подноси функционеру који руководи државним

органом у року од осам дана од дана достављања решења, а обавеза је функционера да о приговору запосленог одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора, док је ставом 6. истог члана прописано да се запослени ако није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора може обратити надлежном суду у року од 15 дана. У конкретном случају, тужилац тужбом и постављеним тужбеним захтевом тражи оцену законитости решења од 22.02.2013. године којим је разрешен места помоћника градоначелника Града ... против ког решења, није изјавио приговор, а исто и не може бити предмет судске заштите јер побијање тог решења не спада у судску надлежност. И поред свега тога, првостепени суд се упустио у мериторно одлучивање по тако постављеном тужбеном захтеву, чиме је учинио битну повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП због чега је апелациони суд применом одредбе члана 391. став 3. ЗПП укинуо побијану пресуду и одбацио тужбу.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени права, те да је побијаним решењем правилно укинута пресуда првостепеног суда и одбачена тужба тужиоца. Сходно цитираним законским прописима поништај назначених решења не спада у судску надлежност. Другостепени суд се правилно позвао на цитиране прописе а разлоге које је дао у образложењу које у свему прихвата и ревизијски суд. Разлоге зашто укида првостепену пресуду и одбацује тужбу, другостепени суд је дао у образложењу решења што је у складу са чланом 355. став 3. ЗПП, па се стога не могу прихватити ревизијски наводи да су ти разлози требали да буду дати у образложењу решења, те да недостатак тих разлога у изреци решења чини другостепену одлуку незаконитом.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије па налази да се истима у суштини оспорава утврђено чињенично стање из којих разлога се сагласно члану 407. став 2. ЗПП ревизија не може изјавити.

Из напред изнетих разлога применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић